

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-1 У. 14886/17
Дана 15.12.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Сузана Гудураш, председник већа, Станимирка Лаловић и Нада Балешевић, чланови већа, уз учешће судијског саветника Јелене Искић, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца К. О., држављанина Руске Федерације и малолетног К. И., држављанина Руске Федерације, кога заступа законски заступник – отац К.О., обојица са боравиштем у Центару за азил Б. К. бб, које заступа Б.С., правник Београдског центра за људска права из Београда, Кнеза Милоша бр. 4, ради поништаја решења КОМИСИЈЕ ЗА АЗИЛ Београд, број АЖ-08-2-1/16 од 19.07.2017. године, у правној ствари азила, у нејавној седници већа одржаној дана 15.12.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је као неоснована жалба тужилаца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије – Дирекције полиције - Управе граничне полиције - Канцеларије за азил, број 26-4916/15 од 31.05.2017. године, којим је одбачен захтев за азил у Републици Србији држављана Русије К.О., од оца В. и мајке А., рођеног xxxx72. године у ..., Русија и његовог малолетног сина К.И., од оца О. и мајке Ј., рођеног xxxx09. године у ..., Русија и именовани обавезани да уколико немају други основ за боравак на територији Републике Србије исту напусте у року од 15 дана, од дана правноснажности овог решења и Канцеларији за азил врате личне карте за лица која траже азил број .../16 и .../16 и утврђено да трошкова поступка није било.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 02.10.2017. године, тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа, због погрешне примене материјалног права, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и повреде правила поступка. Наводе

да је првостепени орган већ два пута доносио одлуке којима су одбијени захтеви тужилаца за азил и да је тужени два пута наведене одлуке укидао и предмет враћао на поновно одлучивање с налогом да првостепени орган размотри и оцени све достављене доказе, а да првостепени орган поново није поступио по налогу другостепеног органа када је решењем одбацио захтев тужилаца за азил. Истичу да тужени орган није ценио све наводе жалбе чиме је начинио повреду правила поступка из члана 235. Закона о општем управном поступку. Наводе да чињенично стање није правилно утврђено и да је нетачно да се Руска Федерација налази на важећој листи сигурних држава порекла, која је утврђена Одлуком о утврђивању листе сигурних држава порекла и сигурних трећих држава коју је донела влада Републике Србије и да тужени занемарује чињеницу да је поменута листа донета 2009. године од када није ревидирана, као и све достављене доказе, којима се побија чињеница да је Русија сигурна земља порекла у конкретном случају. Истичу да је од доношења наведене листе стање људских права у Руској Федерацији знатно погоршано о чему говори извештај Европске канцеларије за азил на који је указано у жалби. Наводе да је тужени приликом одлучивања занемарио доказе приложене уз допуну жалбе који потврђују истинитост навода који је изнео О. К. и да наследство над станом није оспоравано, нити навођено као основ за тражење азила, већ да је тражилац азила током саслушања указао на чињеницу да је одбијањем да се у име сина одрекне од наследства на стану постао мета претњи и да је обраћањем полицији, са захтевом за помоћ, постао жртва политичког прогона, те да му је том приликом јасно стављено до знања да ће се прогон наставити и појачавати док не испуни оно што је од њега тражено. Указују да уколико би О. К. био ухапшен малолетни И.К. би морао бити смештен у дом за незбринуту децу имајући увиду да је његова мајка преминула, а да баба не испуњава услове за доделу старатељства, као и да постоји објективни ризик да би И.К. за случај враћања у Русију могао бити подвргнут мучењу, нечовечном или понижавајућем поступању или кажњавању, а да тужени орган ове жалбене наводе није ценио. Додају да су уз жалбу доставили и доказе о катастрофалном стању у домовима за децу у Русији. Наводе да независни извештај Канцеларије Европске уније за азил, на који се позива првостепени орган и који у својој одлуци само селективно цитира, у свему поткрепљује наводе тражиоца азила О.К. и да је првостепени орган погрешно нашао да тужиоци не испуњавају услове из члана 33. став 1. тачка 4. Закона о азилу јер се у наведеном извештају говори о широко распрострањеној корупцији у свим гранима и свим нивоима власти у Русији и истиче да је анализа интегритета полиције, у контексту шире процене феномена корупције у Русији, показала да је корупција ушла у политички, економски, правосудни и социјални систем и престала да буде девијација норме већ норма по себи. Указују на праксу Европског суда за људска права у периоду од 2012. - 2014. године, када је донето 640 пресуда против Руске Федерације, којима је констатована повреда члана 3. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. Сматрају да је на основу изнетих доказа јасно да не могу да добију заштиту државе порекла. Предлажу да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи, усвоји захтев за азил и тужиоцима додели уточиште у Републици Србији.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему код разлога из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу као неосновану.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима

(“Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање страна и посебно утврђивање чињеничног стања, те је након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари тужбу одбио као неосновану.

Из списка предмета и образложења оспореног решења прозилази да су држављани Руске Федерације О.К. и његов малолетни син И.К. поднели првостепеном органу захтев за азил у Републици Србији 18.09.2015. године. У захтеву за азил тужилац К.О. је навео да је држављанин Русије, по националност Рус, по вероисповести хришћанин – православац, рођен ххххх2. године у, Русија, удовац, завршио средњу школу, радио као уметник (тату мајстор), од ближе родбине има мајку А. и сина И., а последње пребивалиште му је било у земљи порекла у С., одакле је легално са својим пасошем 31.08.2015. године преко М. дошао у Београд, а као разлог напуштања је навео проблеме које је имао са бившим мужем своје покојне жене. Навео је да су ти проблеми настали око стана, који је у власништву његовог сина И. и синова његове жене из првог брака и да је након смрти његове жене Ј. отишао да живи у Словенију, где је радио као тату мајстор, а дете је оставио код своје мајке у П.. Имао је договор са таштом да она издаје стан који је припадао његовој супрузи и да тим новцем помаже његовом сину И., али да она тај договор није испоштовала него је у стан примила бившег мужа своје ћерке и њиховог сина, због чега су настали проблеми јер су они инсистирали да он и његова мајка испишу сина из уговора о стану. Пошто он то није хтео довео је сина у Словенију, али када му је истекла радна виза вратили су се у Петровград. У почетку је избегавао ташту и бившег мужа своје покојне жене, али пошто су живели у истом кварту било је неминовно да се сретну и расправе су постајале све учесталије, па је био приморан да потражи помоћ полиције. Наводи да је отишао у полицију у свом кварту, али га је надзорник упутио у полицијску станицу у кварту где се води дете и где живи бивиши муж његове покојне жене. Када га је надзорник тог кварта позвао на разговор прича је добила сасвим други ток јер му је надзорник рекао да дете мора да пријави тамо где сад живи или ће га оптужити због политичке карикатуре коју је ставио на свој профил на друштвеној мрежи “У Контакту”. Пошто се уплашио решио је да напусти град на неко време и отишао је у мајчину викендицу. Када га је после десетак дана мајка обавестила да је добио позив из полиције, решио је да напусти земљу заједно са сином. Плаши за повратак у земљу порекла јер мисли да би отишао у затвор, а сина би му послали у дом.

Малолетни К.И. је, преко свог оца К.О., као законског заступника, поднео захтев за азил у Републици Србији, у ком је наведено да је рођен хххх9. године у С., да је по националности Рус, хришћанин - православац, да од блиске родбине има оца К.О. и баке са очеве и мајчине стране, да му је мајка Ј. погинула у саобраћајној несрећи у Русији 2012. године и да је последње пребивалиште имао у земљи порекла у С., у Русији, као и да је земљу порекла напустио 31.08.2015. године, по одлуци и у пратњи свог оца К.О., због проблема са којима се отац суочавао у Русији. Навео је да је у Србију дошао легално 31.08.2015. године, авионом из М., без боравка у другим земљама и да до сада није подносио захтев за азил.

У спроведеном поступку утврђивања основаности захтева за азил првостепени

орган је дана 04.11.2015. године одржао усмена расправа, на којој су саслушани тужиоци у смислу члана 26. Закона о азилу. На усменој расправи тужилац К.О. је поред навода у поднетом захтеву, између осталог, истакао да је схватио да би бивши муж његов жене могао да му направи проблеме око његових политичких ставова, да није био политички ангажован, али да је учествовао на митинзима против власти и да због тога није имао проблема, сем кратких разговора у полицији. Додао је и да мисли, да се одазвао полицијском позиву, да би они тражили да потпише изјаву да неће напуштати земљу до окончања поступка, а ако би експертиза карикатуре, коју је објавио на друштвеној мрежи “У Контакт” на којој је било насликано више вц шоља на којима седе спуштених панталона П., О., М., Д. Л. и неки француски државни званичник, утврдила да слика значи увреду власти, да би против њега била подигнута оптужница. Навео је да других проблема у Русији није имао, као и да му је мајка рекла да у његовом одсуству нису стизали други позиви из полиције. Утврђено је да је подносилац захтева К.О. земљу порекла напустио када му је стигао позив из полиције, а он се није интересовао какав је то позив, нити га је лично примио, тако да са сигурношћу не може да каже на шта се позив конкретно односи, нити ко га је послао, као и да му је било омогућено да напусти земљу упркос избегавању пријема позива који је добио од полиције. Поред тога утврђено је да тужилац К.О. приликом боравка у полицији није био изложен мучењу или неком понижавајућем поступању, нити је имао озбиљних проблема са органима власти, односно није доживео било какву врсту прогона, па није основано претпоставити да би могао имати проблема са властима у случају повратка Имајући у виду изнето, те да се сходно члану 2. закона о азилу, Руска Федерација налази на Листи сигурних држава порекла (“Службени гласник РС”, бр. 67/09) утврђеној одлуком Владе Републике Србије, првостепени орган је захтев тужилаца за азил у Републици Србији одбацио решењем од 31.05.2017. године, јер је нашао да су испуњени услови из члана 33. став 1. тачка 4. Закона о азилу. Одлучујући по жалби тужилаца тужени орган је, сходно члану 230. став 1. Закона о општем управном поступку, њихову жалбу одбио и одлучио као диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 2. Закона о азилу (“Службени гласник РС”, бр. 107/07), прописано је да је сигурна држава порекла је држава са листе коју утврђује Влада, чији је држављанин лице које тражи азил, а ако се ради о лицу без држављанства, држава у којој је то лице имало претходно стално боравиште, која је ратификовала и примењује међународне споразуме о људским правима и основним слободама, у којој не постоји опасност од прогањања из било ког разлога који представља основ за признавање права на уточиште или доделу субвенционих заштите, чији држављани не напуштају своју државу из тих разлога и која дозвољава међународним телима увид у поштовање људских права.

Одредбом члана 17. овог закона прописано је да сваки странац који је поднео захтев за азил има право да усмено и непосредно буде саслушан од стране овлашћеног службеника надлежне организационе јединице Министарства унутрашњих послова, о свим чињеницама релевантним за признавање права на уточиште или доделу субвенционих заштите.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 4. истог закона прописано је да ће Канцеларија

за азил одбацити захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да лице које тражи азил може да добије заштиту сигурне државе порекла, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Одлуком о утврђивању листе сигурних држава порекла и сигурних трећих држава ("Службени гласник РС", бр. 67/09), утврђена је листа сигурних држава порекла и сигурних трећих држава, у које, између осталих, спада Руска Федерација.

Полазећи од наведеног чињеничног стања и цитираних прописа, правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган одбио жалбу тужилаца изјављену против првостепеног решења, будући да је захтев тужилаца за азил правилно одбачен, сагласно члану 33. став 1. тачка 4. Закона о азилу јер је у спроведеном поступку на несумњив начин утврђено да тужиоци, као лица која траже азил у Републици Србији, могу да добију заштиту сигурне државе порекла и да нису доказали да њихова земља порекла за њих није сигурна земља. Наиме, тужиоци нису доказали да су у земљи порекла имали озбиљних проблема са органима власти, нити да су доживели било какву врсту прогона, па се не може претпоставити да ће имати проблема са властима у случају повратка у земљу порекла, посебно имајући у виду да се Руска Федерација налази на Листи сигурних држава порекла и самим тим представља државу која је ратификовала и примењује народне споразуме о људским правима и основним слободама, у којој не постоји опасност од прогањања из било којих разлога, који представљају основ за признавање права на уточиште или доделу супсидијарне заштите, чији држављани не напуштају своју државу из тих разлога и која дозвољава међународним телима увид у поштовање људских права.

Неосновани су наводи тужбе у којима се истиче да тужени није могао да утврди да је Руска Федерација сигурна држава порекла на основу Одлуке о утврђивању листе сигурних држава порекла и сигурних трећих држава јер је наведена одлука донета 2009. године и од тад није ревидирана. Ово стога што је Одлука о утврђивању листе сигурних држава порекла и сигурних трећих држава, у којој је наведено да Руска Федерација спада у сигурне земље порекла, на снази, па тужени орган није ни био надлежан да утврђује да ли је та држава сигурна држава порекла, већ је био дужан да такав њен међународни статус прихвати, самим тим што се налази на листи коју је утврдила Влада Републике Србије.

Тужени орган је ценио све наводе тужилаца изнете у жалби, које они понављају и у тужби и за своју одлуку дао правилне и на закону засноване разлоге, које у свему прихвата и овај суд и на њих упућује. Тужиоци нису навели ниједну нову околност, нити пружили нови доказ који није цењен у до сада спроведеном управном поступку, а који би могао да буде од утицаја на одлуку у овој управној ствари.

С обзиром да је суд оценио да тужбу у овој управној ствари треба одбити, а не уважити нису испуњени законски услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима и доношење одлуке у спору пуне јурисдикције.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о

управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 15.12.2017. године, III-1 У. 14886/17

Записничар
Јелена Искић, с.р.

Председник већа-судија
Сузана Гудураш, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ